

Sygn. akt III CSK 26/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa T. S.A. z siedzibą w K.
przeciwko P. sp. z o.o. z siedzibą w L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 220/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego P. spółki z o.o. w L. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej ze wskazanych wyżej przesłanek obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione, gdy problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów

konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, niepubl. i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.).

Wskazane przez skarżącego istotne zagadnienie prawne dotyczy zakresu uprawnień cedenta i cesjonariusza po zawarciu umowy przelewu na rzecz banku wierzytelności na zabezpieczenie ze skutkiem rozporządzającym pod warunkiem rozwiązującym w postaci spłaty przez cedenta kredytu i odnosi się zwłaszcza do legitymacji cedenta do wystąpienia wobec dłużnika z wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej oraz składania i odbioru oświadczeń, w tym uznania długu przez dłużnika wierzytelności będącej przedmiotem przelewu, rzutujących następnie na możliwość dochodzenia przez cedenta roszczenia o zapłatę tej wierzytelności po spłacie zabezpieczonego w ten sposób kredytu. Istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to problem o charakterze prawnym powstały na tle przepisu prawa, istotnego dla rozstrzygnięcia konkretnego sporu czyli związanego z podstawami skargi, z wiążącym Sąd Najwyższy stanem faktycznym sprawy oraz podstawą prawną zaskarżonego orzeczenia. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzyganiu innych podobnych spraw w sytuacji braku orzeczeń Sądu Najwyższego wyjaśniającego wątpliwości prawne wskazane przez skarżącego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 roku, IV CSK 53/13, niepubl.). Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje, ponieważ przedstawione przez skarżących kwestie prawne były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 23 listopada 2007 r., IV CSK 236/07, (niepubl.). Ponadto wskazane przez skarżącego zagadnienie prawne podlega rozważeniu, o ile ma powiązanie z zarzutami skargi i ma znaczenie dla jej rozstrzygnięcia, a więc dotyczy kwestii prawnych mogących być przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy w konkretnym przypadku po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przedstawione we wniosku kwestie prawne odnoszą się w istocie do legitymacji czynnej powoda do dochodzenia objętego pozwem roszczenia. Należy jednak podnieść, że niniejsza sprawa toczyła się w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych, w których nie wskazanie w odpowiedzi na pozew lub pismach procesowych o równorzędnym charakterze, w tym w zarzutach od nakazu zapłaty, twierdzeń i zarzutów mających

znaczenie dla oceny legitymacji czynnej powoda pozbawia pozwanego, stosownie do art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. (który znajduje zastosowanie z uwagi na datę wszczęcia niniejszego postępowania), prawa zgłaszania w tym zakresie zarzutów w toku postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 19 stycznia 2005 r., I CK 410/04, OSNC 2006, nr 1, poz. 7 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2004 r., III CZP 115/03, OSNC 2005, nr 5, poz. 77). W zarzutach od nakazu zapłaty z dnia 6 października 2011 roku (k. 103 akt) pozwany nie zawarł jakichkolwiek twierdzeń faktycznych, zarzutów ani dowodów dotyczących braku legitymacji czynnej powoda do dochodzenia należności z faktur wymienionych w pozwie, mimo że wiedział o cesji, albowiem pismem z dnia 15 listopada 2010 roku (k. 172 akt) został zawiadomiony przez powoda o zawarciu przez niego, w dniu 30 grudnia 2009 roku, z D. S.A. w W. umowy przelewu wierzytelności przysługujących powodowi wobec pozwanego na zabezpieczenie spłaty kredytu. W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany podniósł jedynie zarzut przedawnienia roszczeń wynikających z przytoczonych faktur oraz zarzut przedwczesności powództwa z uwagi na deklarację pozwanego co do zaciągnięcia kredytu w celu spłaty zobowiązań wobec powoda.

W tym stanie rzeczy uznać trzeba, że powód nie wykazał istnienia wskazanej przez niego przyczyny kasacyjnej uzasadniającej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, stąd na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.